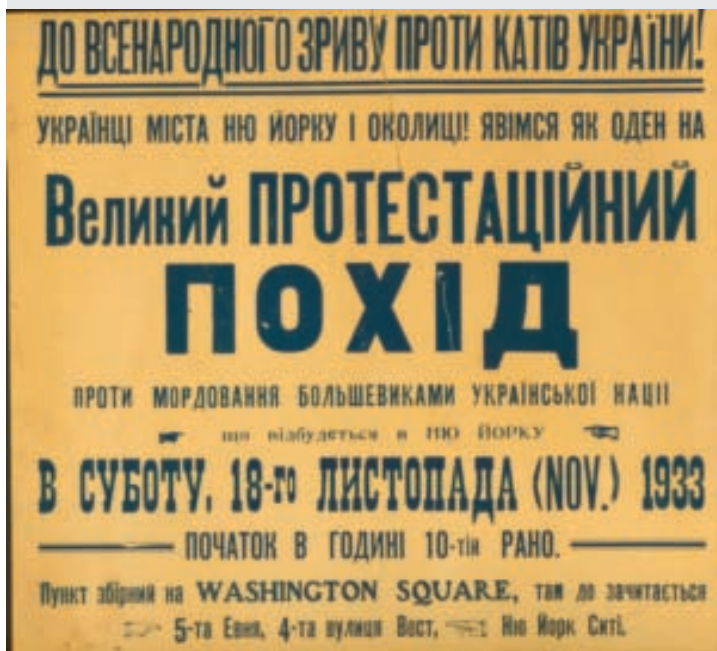

ЗБЕРЕЖЕННЯ ДЛЯ МАЙБУТНОСТІ

Одним із найбільш важливих, а також і найбільш складних аспектів роботи по музеях і бібліотеках - це опрацювання та зберігання їхніх багатогранних колекцій. Прагненням є зробити ці колекції доступними для експозицій, науки, дослідів та вжитку сучасниками і прийдешніми поколіннями в майбутньому, які потребуватимуть

важливими для збереження матеріалів, які вважаються важливою частиною культурної спадщини національних чи етнічних груп. Такі зусилля приносять велику користь майбутнім поколінням.

Україна також має свої національні бібліотеки та музеї, яким, на жаль, не пощастило так розвинути, як в інших цивілізованих

специфічної інформації та ілюстративного матеріалу. Обсяг цих колекцій визначений рішеннями даної установи. Світові держави мають національні бібліотеки, національні музеї, національні історичні товариства, які служать збиранням і сховищем інформаційного матеріалу окремих країн і так зберігають свою національну спадщину, в якій би формі вона не була. Їхньою ціллю є зібрання всього що несе інформацію та висвітлює минуле нації.

Звичайно, існують менші

країнах. Столітнє існування під чужим пануванням залишило свій негативний слід. А за советської окупації багато чого було по-звірячому знищено чи спалено загадковими пожежами, за яких ніхто не був притягнутий до відповідальності.

Але, що ми маємо в українській діаспорі? Що ми зробили, щоб зберегти історичну пам'ять української еміграції в Америці; Історію їхнього Виходу із батьківщини, важкі часи їхнього переміщення, працю і досягнення в новій країні? Правда, багато вже було написано, але й багато за-

установи та приватні особи, які зберігають колекції і присвячені різним темам та об'єктам. Часто один член сім'ї бере на себе відповідальність бути упорядником та зберігачем родинних реліквій. Усі ці заходи є важ-

гублено, страчено. Десятьками років українська еміграція в Америці не мала установ, де б могли зберігатися для майбутніх поколінь їхні видання, матеріали, записи та пам'яткові предмети. Кожна організація, видавництво, товариство зберігали свої архіви поодинокі. Якщо установа перестала існувати, їхні архіви зазнавали різної долі. Одні були збережені окремими відданими людьми, а другі - викинені в смітник. Помимо того, що тепер уже маємо установи, такі як наш Музей і Бібліотека, які служать місцем зберігання, проте ми часто чуємо про випадки, де такого роду матеріали знаходяться або на базарах, або на смітниках. В Українськiм тижневику за 11 січня 2015 р. поміщена стаття др. Андрія Сороковського під назвою "Доля предметів", в якій він пише про те, що робити з речами, які ми збирали, зберігали, дорожили ними - чи це зразки народного мистецтва, чи родинні пам'ятки, фотодорожки тощо. Багато з нас переживає цю дилему тоді, коли ми зменшуємо розмір свого житла чи пишемо заповіт, щоб не обтяжувати розпорядженням наших спадкоємців.

Останнім часом очевидні матеріали, такі, як книжки та архівні матеріали, були здані на зберігання відповідним установам Америки і Канади. Але моя турбота є за іншу категорію матеріалів, так званих ефемерійних, таких як листівки, фотографії, плакати, програмки концертів, листочки, сувеніри для відзначення окремих подій, організаційні відзнаки, протоколи тимчасових засідань і навіть звукозаписи, особливо короткограючих, виданих старою еміграцією і багато дечого іншого. Ці речі найшвидше нищаться і викидаються. А це велика шкода, бо саме такі матеріали підсилюють і збагачують писані історичні праці, які з додатком ілюстративного матеріалу стають ще цікавішими.

Ось подаю кілька прикладів такого матеріалу :

Фотографія корабля, на якому приплила до Америки Евдокія Кручова в серпні 1913 року;

Конверт заадресований до Стефана Шумейка (1908-1962), першого редактора Українського тижневика (1933-1958), висланий з

Українського павільйону, побудованого для Світової Виставки "Століття поступу" коштами української громади, яка відбулася 1933-34 року в Чикаго. Історія побудови цього павільйону сама по собі надзвичайно цікава. На цю виставку було виготовлено багато українських сувенірів, але, на жаль, мало з них збереглося через байдужість та недбалість;

відзнаки церковного брацтва; плакатне оголошення - заклик на Великий протестаційний похід проти мордування більшовиками української нації, який відбувся 28 листопада 1933 року в Нью Йорку; анкета на членство в Українському робітничому союзі; платівки видані в 1920-их і 1930-их роках. На підставі оцих кількох зразків можна не лише написати цікаві історії, але підтвердити невпевненість у фактах.

Ефемерійні матеріали, як вищезгадані допомагають ілюструвати писану історію минулого. Зображення викликають емоції, глибше розуміння описаних подій, збуджують зацікавлення слухними питаннями, стимулюють до дії, оживляють минуле ілюстративними зразками. Ось чому матеріали такого роду важливо зберігати. Не викидайте, а зберігайте та надсилайте до нашого Музею і Бібліотеки.

Любов Волинець

